

PRÁVA  
MED KORO  
VZJICE  
NO  
2020  
2021

AVTOR: ANŽE ZRIMŠEK

## MOJE KOLO

Želim si novo kolo,  
ker staro mi je premajhno.

Že njim bi se rad vozil po  
bregu gor in dol.

Če bi ga dobil,  
bil bi res vesel.



# ČEBELA

Vesela čebela  
na cvet se je usela  
in ga oprasila.

Vesela čebela  
na cvet se je usela  
čebelarja razveselila  
in med naredila.

Čebelar pa si je zapel  
juhuhu, saj je imel  
poln kozarec medu.



## MOJA DOMOVINA

Slovenija je naša država. V njej je moj  
življenjski prostor in moj rojstni kraj. Je  
zelo lepa dežela. Med, ki ga pridelajo  
čebele in potica, ki sijo pečeno, so  
slovenska tradicija. Ljudi glasba s  
harmoniko je slovenska. Najbolj znamenit  
za Slovenijo je Triglav, na katerem stoji  
Tijazev stolp.  
To je in vedno bo moja domovina.



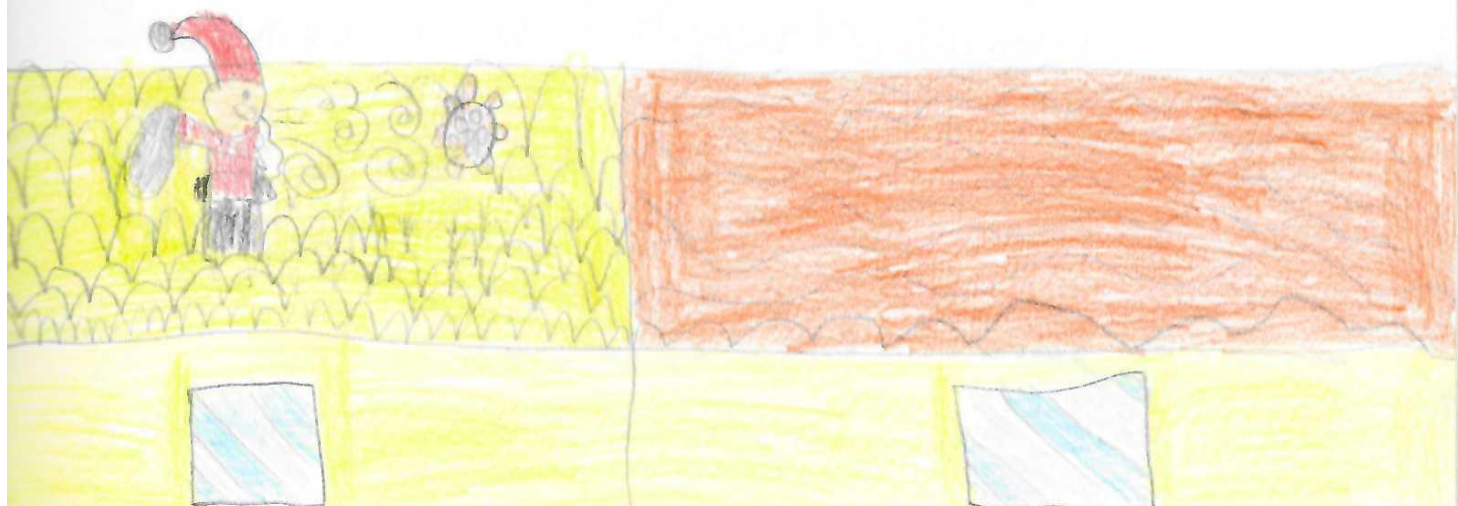


Tomizelj, 3.12.2020

Dragi Božiček!

Pogrešam prijatelje in rad bi se vrnil  
v šolo. Odstrani to korono, da bo spet  
vse po starem. To si želim najbolj od  
vsega. Poleg tega pa mi prinesi še kaj  
sladkega za pod zob. Prinesi mi še  
kaj sadja in zelenjave, da ne bom zbolel.  
Lahko mi prineseš še kakšnega pliškota  
ali kakšno drugo igračo. Tudi šolskih  
potreščin mi zmanjkuje, zato te prosim  
tudi za to.

Lep pozdrav,  
Anže Žrimšek



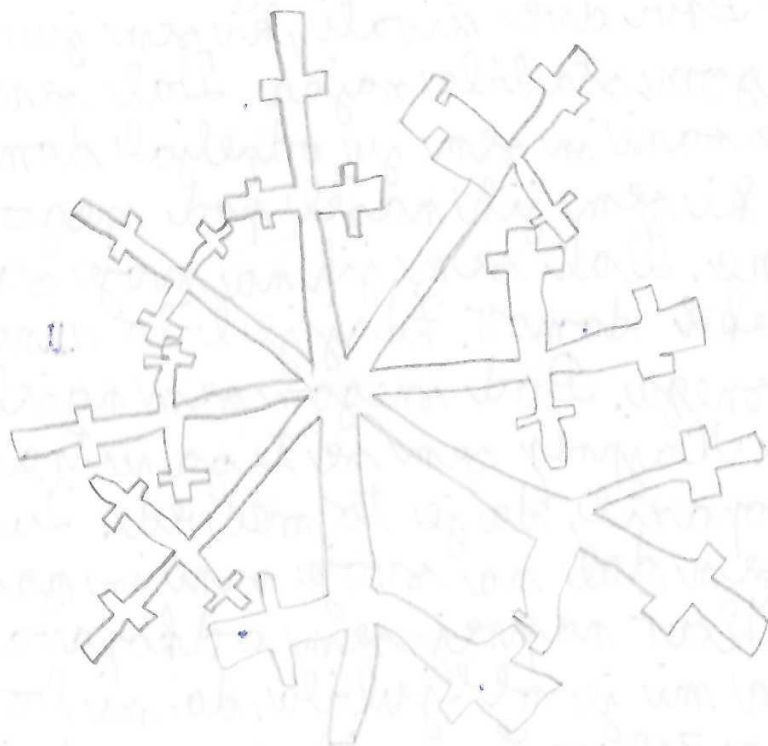


## 100. SNEŽINKA PRIPovedJE

Nekega lepega snežnega dne, ko je  
zapadlo dva metra snega, sem odšel  
ven. Lovil sem snežinke. Ko sem prvo  
ujel, se mi je zdelo, kot da mi želi nekaj  
povedati. Kraven nje sem dal mikrofona  
in mislimi, da bi bolje slišal, kar mi želi  
povedati. Povedala mi je, da je pod  
snegom veliko živali in da jih loče  
več, saj so združilo vsaj še tri metre  
snega. Prvi dve živali, ki sem ju našel  
pod snegom, sta bila zajca. Dal sem ju  
na svoje sani in sem ju odpeljal domov.

Živali, ki sem jih našel pod snegom, so  
bile srne. Dal sem jih na svoje sani in  
jih odvekel domov. Tdaj je bilo naj  
pet metrov snega. Pod snegom sem našel nekaj  
velikega. Najprej sem se tega ustrašil, kasneje  
pa sem opazil, da je to medved. Tudi  
njega sem dal na svoje sani in ga odvekel  
domov. Kar naprej sem odkopaval živali.  
Snežinka mi je obljubila, da mi bo  
izpolnila željo. Spomnil sem se, da je moj  
dedek zelo, zelo bolan, zato sem si našel,  
da moj dedek ozdravi. Kar se mi je uresničilo  
željo. Ž živalmi sem odkopal vse ceste  
in promet je normalno potekal naprej. Jaz  
pa sem doma naredil iglu, ki se je obdržal do

naslednje xime. Kaj sem naredil za  
živali, sem si napisal na koledar.





# S SANMI V NEZNANO

Nekega dne, ko sem se odšel sankati in sem se spustil s hriba, sem se sankal kar naprej in naprej. Tudi ko je bil hrib že daleč stran, sem imel še vedno enako hitrost. Nisem si upal stopiti na tla. Ko sem se končno ustavil, sem pogledal nazaj. Nisem videl nič ne hriba, ne naše hiše. Ko sem pa pogledal predse, sem pa videl zelo, zelo, zelo visok hrib. I sanmi sem priplexal do vrha. Spustil sem se, saj sem mislil, da bom prišel do tistega hriba, kjer se sankam ponavadi. Res je bilo težko vijugati med drevesi, ampak je vseeno kar dobro šlo. Ipet sem se dolgo sankal. Vmes sem celo naspal. Žjutraj, ko sem se zbudil, sem se še vedno sankal. Zdaj sem še videl hrib, na katerem se po navadi sankam. Ed vselja sem kar ostal na sarih. Ko sem ugotovil, da stojim na sankah, sem se hitro nazaj usedel. Prišel sem domov. Vsi so me pričakovali. Ed takrat naprej sem se na sankah peljal<sup>vozil</sup> stoji. In tako sta se končala dva dneva, ko sem odšel s sanmi v neznanost.



## IZLET V HRIBE

Anže (jaz), Lene in Beno smo se napotili v hribe. Beno je ves čas stokal, da je lačen, saj je rad veliko jedel. Telo pot smo se smejali, saj je Lene govoril zelo zabavne vice. Čokolade pa s seboj tudi nismo pozabili vzeti, ker je ta najboljša malica kar jih je. Desetkrat po deset metrov smo prehodili in čokolade že ni bilo več. Enkrat in edinkrat smo se do vrha najedli s čokolado. Fantastična je bila. Gospa, ki smo jo srečali napoti, se je ob pogledu na nas namžčila. Nje in smeh sta ji bila španška vas. Igrali smo se različne igre, pri tem pa smo veselo hodili vedno višje in višje, dokler se nismo srečali s Jerico. Jerica je zelo prijazna učiteljica in nas na zelo zabaven način učila. Ko smo se njo izmenjali nekaj besed, smo se veselo podali naprej. "Luknja!" sem zarpil, ko sem opazil tako veliko luknjo, na kateri bi si Beno avil nogo, če ga ne bi opozoril. Medtem pa sem jaz splezal na zelo visoko skalo, kjer sem se fotografiral. "No pa smo prišli," je rekel Lene, ko smo bili pri koči na vrhu hriba. "Čooo! Ravno to sem si želel!" je rekel Beno in stekel v kočo. Pinesel pa nam je zelo struco kruha. Razrezal jo je nov tri dele tako, da je sebi dal največji kos. Sir in senko si je naložil v sendvič, sendvič pa je pospravil v svoj melodec. Je dobro, da sem si nigo odtisnil na listek, saj če ga ne bi imel, nam domači ne bi verjeli, da smo bili na vrhu. V lilo se je kot iz škafa in to samo enkrat.



Trening v šoli nam je pomagal, saj smo vsaj mo  
vstrajno teči domov. " Zmeraj pridete domov čisto  
premočeni!!" se je jezila mama. Zgala nam je  
vstrajno, dokler nismo obupali, stekli mokra ob  
in stekli pod tople tuis.



# PROGASTA KAPICA

Progasta kapica je oče naročil, naj dedku odnese kosaro v kateri je bilo 13 jabolk in 5 krušk. Potem je Progasta kapica odšla k dedku.

Ko je po mestu hodila in hodila, je srečala gospo Korono. Korona jo je vprašala: "Kam pa kam Progasta kapica?" "K dedku, ki stanuje v Troštovi ulici 25," ji odgovori Progasta kapica. "Kaj, ko biraje dedka presenetila in mu prinesla kakšen svež piškot?" jo vpraša Korona. "Eh, saj res! Točno to mi bi bilo najbolj všeč," reče Progasta kapica navdušeno in odide v trgovino. Medtem pa Korona hitro odide k dedku Progaste kapice. Čez nekaj časa pride tudi Progasta kapica do dedkove hiše. Ko vidi dedka ga vpraša: "Ja dedek, kakaj pa imaš toliko blazin?" Dedek ji odgovori: "Kato, da me grejejo." Progasta kapica ga vpraša: "Ja kakaj pa te morajo greti?" "Ker sem bolan," ji odgovori dedek. "Ja kakaj pa potem česa ne prigrizneš?" ga ponovno vpraša Progasta kapica. "Daj ji ne odgovori dedek, ampak Korona. Ekoci najjo in ji reče: "Saj te bom prigriznila! Hahaha!" "Jafo, daj olavlexita na postelji in stokats od bolečin. Kdove kaj bi se zgodilo, čene bi ravno takat pišla pošiljka razkurila. Dedek in Progasta kapica sta se razkurila in stem Korona popolnoma uničila. Nato sta se veselo pojedla, kar je Progasta kapica prinesla in tudi 2 paketa zelo, zelo sladkih piškotov.





# SNEŽAK PRIPoveduje

Na prvi ximski dan je zapadel prvi sneg. Otroci so bili veseli in so se odšli ven igrat. Uločili so se, da me naredijo.

Naredili so tri ogromne krogle. Kločili so jih eno na drugo. Na glavo so mi povrnili lonec in iz kamnov so mi naredili usta. Vedno več in več otrok je prihajalo, s seboj so imeli tudi sani. Otroci so se sankali, kepali, v snegu delali angelčke in še mnogo drugih zanimivih reči. Ker sem bil tako vesel in razigran nisem moral biti nič pri miru. Ž brega sem se spustil s sneženimi sanmi, odšel sem se kepati, delal sem snežene angelčke, gradil iglu in vse, kar so počeli otroci. Želo sem se zabaval. Ko je kakšen odrasel prišel, sem bil čisto pri miru. Takoj, ko se je obrnil, sem se spet začel zabavati. Tako so minevali dnevi in dnevi.

Na žalost je prav hitro prišla pomlad. Ko sem se še malo stopil, je od mene nastal le majhen kupček snega, potem pa sem nastal zelo majhna lučka. Ampak na tistem mestu, kamor so me postavili otroci, xdoj cvetijo najlepší xvončki. Ja pa še komaj čakam, da me naslednje leto otroci spet postavijo.





# ČUDEŽNI AVTOMOBIL

Nekega dne sem si kupil čudexni avtomobil. Poimenoval sem ga Strela ker je bil rdeč z rumenimi strelami. Odpeljal sem se na poskusno vožnjo. Videl sem da je električen in ima veliko gumbov. Iploh si nisem predstavljaj, da mi lahko bere misli in vozi sam tja, kamot želim. Spremenil se je v kar sem si želel. Nekega dne, ko sem želel plavati, se je spremenil v bazen. Drugi dan, ko sem želel obiskati babico, me je sam odpeljal tja. Nekot pa sem je ta avto pokvaril. Popravljaj sem ga kar tri dni. Želo sem ga izboljšal. Dolil je dodatni motor in noge. Zdaj je šel hitro kot svetloba ali strela. Končno sem imel najhitrejši avto na svetu. Z njim sem začel tekrovati. Zmagoval sem na dirkah in bil nepremagljiv. Imel sem posebne sobe, v katerih sem hranil denar in pokale. Veliko revnim ljudem sem razdelil denar. Želo so ga bili veseli. J Strela sva postala zelo dobra prijateljca. Skupaj sva zmagovala na dirkah in še naprej delila denar revnim.





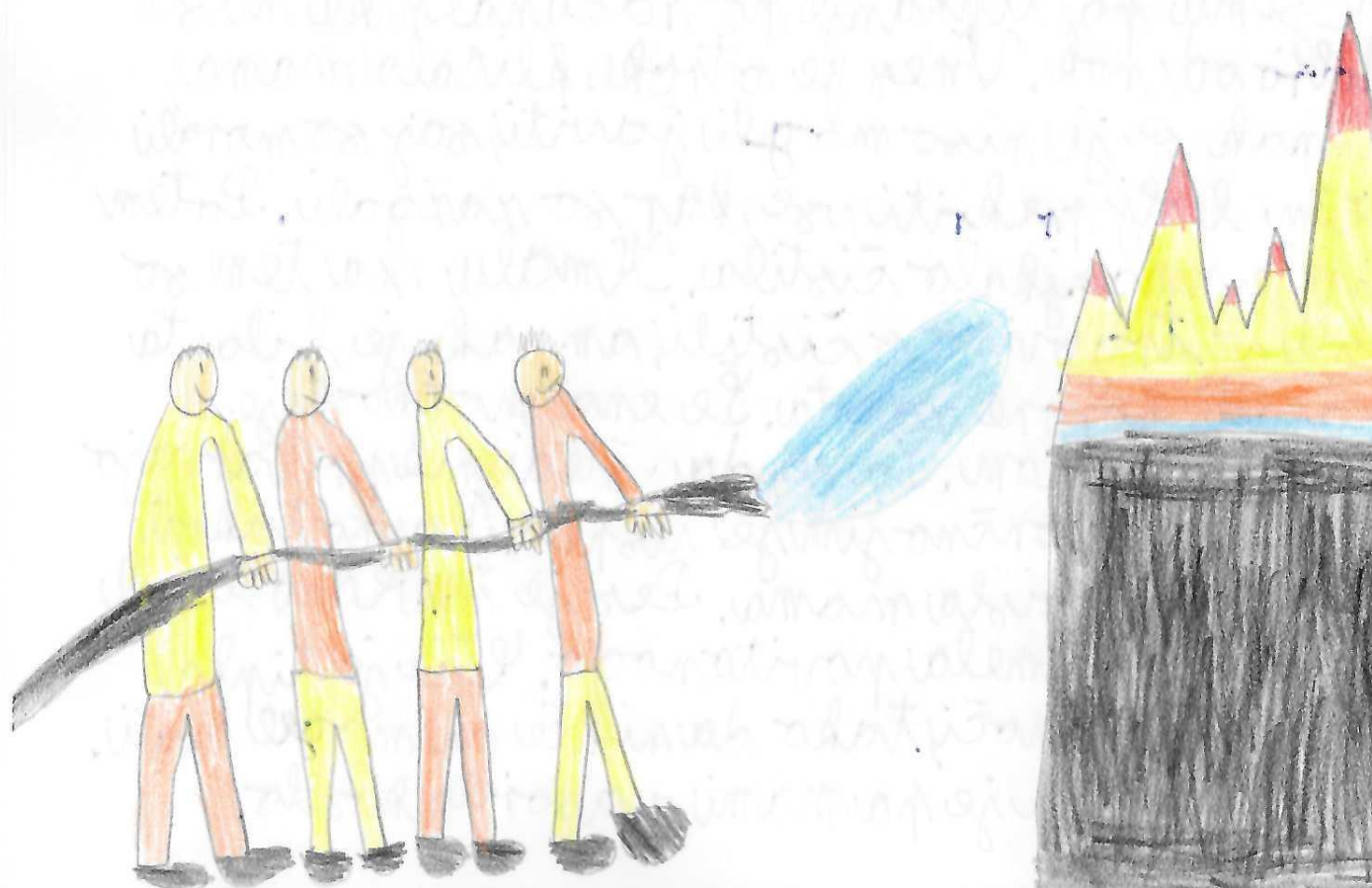
V HIŠI ŠTEVILKA 113 SE GODI  
STO STVARI

V hiši, s hišno številko 113 se je pipetila xanimiva zgodba.

Mama je tistidan, ko je vstala, (ko je vstala) pohadila psa. Pes je začel lajati kot nor. Ugriznil je mamo v nogo. Otroci niso in niso želeli vstati. No so končno vstali, so videli da je ura že petnajst do dvanajstih. Zajtrk so pojedli olt dvanajstih. Upravili so, da mame ni doma in da oče igra igrice na telefonu. Prosil jih je, če lahko oni skuha jo kosilo, saj je on imel polne roke dela, pa se mu ni dalo. On je namreč delal v šoli in je moral učencem poslati navodila. Njmu pa tipkanje po računalniku ni šlo dobro od rok. Vmes je otroke klicala mama, ampak se ji niso mogli javiti, saj so morali čim bolj prekriti vse, kar so razgali. Potem jim je xmanjkalo čistila. Kmalu za tem so šli v trgovino s čistili, ampak je bila ta zaradi korone xapta. Se ena možnost je ostala otrokom. To je, da štedilnik prebarvajo na črno. Končno jim je uspelo. Ravno takrat je domov prišla mama. Pes je še vedno lajal in mama je imela povito nogo. Oče je tipkal ravno do polnoči, tako da nihče ni mogel spati. Naslednjidan je pa mami zagorelo kosilo,



ker so štedilnik prebravali z barvo xal  
Leday so otroci imeli priložnost, da popravi  
vse, kar so storili. I reijo za xalvanje nita  
so pogasil ves mali požar. Mama jih zato  
ni kregala, ampak celo pohvalila. In tak  
se je končala najbolj čudna zgodba v hiš  
s hišno številko 113.



# MOJA SANJSKA ŠOLA

Mo sedim na pisalno mizo  
me zanesejo misli. Zamislil  
sem si šolo, k<sup>er</sup> bi bilo prav lepo,  
če bi bila takšna: Mo bi prišel  
v njo bi nalivniki že pisali.  
Naredili bi vse, kar sibi želijo.  
Med poukom bi jedli samo  
bonbone, čepali bi jih v čarobne  
trgovine. Učiteljice bi imele veliko  
dela. Otrokom bi odvijale bonbone  
in znanje bi jim kar dajale s  
napravami. Pri spraševanju bi  
vsi dobili petko. Petko bi dobil,  
če bi pojedel vsaj en bonbon.  
U ne mar je že jutro? Uh, se dobro,  
da mi je nalivnik kar sam napisal  
in upam, da bočo nekoč prav  
takšne šole.



# SPLEZAL SEM NA NAJVIŠJE DREVO SVETA

Ko sem splezal na najvišje drevo sveta, sem imel zelo dober razgled na ves svet. Prav na vrhu je stala drevesna hišica. V tej drevesni hišici, sem imel daljnogled, veliko dvigalo, ki se povišuje na skrivni gumelj. Na tri imam tudi teleskop in gledam s njim na Mars. Na Marsu vidim Marsorce, ki k nam žalostno gledajo. Nekega dne odletim na Mars. Tam jim posadim drevo. Že gojilom ga pognojijo in se na njem veselijo. V zahvalo mi dajo katapult in s njim si iz drevesne hišice pošiljamo stvari tako, da imajo stvari, ki jih drugi nimajo.



# IZGUBIL SEM SE V POD ZEMLJU

Nekega dne, ko nisem imel kaj delati, sem se odločil, da bom v zemljo skopal luknjo. Ko sem skopal že zelo, zelo globoko luknjo, sem opazil diamante. Ko sem se prvega dotaknil, sem zaslišal ropot. Hitro sem si vse zbasal v vrečo in ubežal. I seboj sem imel lopato, s katero sem si odkopaval pot. Pošast je bila vedno bolj blizu. Ker sem vedel, da se je ne bom znebil, sem začel kopati v zemljo še globlje kot prej. Ko sem odkril zelo vročo maso podobno lavi, sem začel kopati v stran. Tista slabna pošast je prav takrat, ko je padla v lavo postala prijazna. Klicala je: "Da, pomoč, na pomoč!" Ker sem bil prijazen, sem jo rešil. Iz pohila mi je tri želje v zahvalo. Prva želja se je glasila tako: "Želim imeti vse kristale na svetu." Druga se je tako: "Nočem biti več izgubljen." Tretjo želja pa sem si mi hvarnil, da v dno



# PALČEK SREČKO

Nekega dne sem si kupil palčka in dal sem mu ime Srečko. Nekega dne pa sem se spraševal, zakaj je vt vedno rahel. Nekaj čudnega se je dogajalo, zato sem se odločil, da ostanem buden celo noč in opazujem kaj se bo zgodilo. Videl sem, da se je palček premikal. Ukrog je bilo veliko drugih palčkov, ki so razkopavali vt, ga grozili s njihovim posebnim izumom, ki je poskrbel za lepe sadrže in rodovitno zemljo. Žjutraj, ko sem se zbudil, pa se mi je zdelo, da sem vse skupaj le sanjal. Ta palček je imel eno zelo veliko nadnaravno moč. Nekega dne, pa so jih napadli lopovi. Leprav sem jih želel ustaviti, so pobegnili ven iz hiše s polno vrečo denarja. Srečko tega ni mogel gledati. Spremenil se je v leva in pregnal roparje. Ud strahu jih je kap. Poklicali smo policijo in se je vse dobro izšlo. Palček Srečko pa je vedno čoval hišo pred vsiljivi.